

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, април 1928

Курсовете по илюстрация на Клара Дарден, които се провеждаха в Школата за изящни изкуства в Гранд Сентръл*, скрита под металните арки на гарата, протичаха необезпокоявани от шума на влаковете, чийто тътен се чуваше през многобройните слоеве асфалт на дълбочина от стотици метри. И все пак, изненадващото посещение на господин Лорет, училищният директор, имаше въздействието и разрушителната сила на локомотив с тегло от хиляди тонове.

Дори и преди появата на господин Лорет Клара беше неспокойна заради годишната изложба на факултета, която беше насрочена за шест часа същата вечер. Тя за първи път излагаше творбите си в Ню Йорк Сити. Всички значими личности от света на изкуството и издателския бизнес щяха да бъдат там. От месеци тя работеше над илюстрациите си. Беше наясно, че това навярно щеше да е единствената ѝ възможност.

Тя помоли класа да започне работа върху вариант на корица за последната книга на Вирджиния Улф. Четирите дами се заеха вдъхновено със задачата, а Уилбър, единственият мъж в курса, който имаше вид на денди и сваляч, въздъхна шумно и завъртя очи с изражение на досада. Гертруд, най-прилежната от петимата, беше толкова възмутена от липсата на респект у Уилбър, че заплаши да го измери с бурканче терпентин. Точно когато господин Лорет влезе в ателието, те спореха ожесточено.

* Гранд Сентръл или Гранд Сентръл Терминал/Стейшън (Grand Central Station) е станцията, открита за нюйоркската централна железница през 1913 г. и е най-голямата жп гара в света. – *Б.р.*

Макар курсистите да не бяха деца, а големи хора, всеки път, щом Уилбър започнеше някоя кавга, неприятните последствия от нея водеха до сриване на нивото на зрялост в класа поне с десетилетие. В повечето случаи Клара беше напълно способна да се справи със ситуацията и да възстанови дисциплината, преди да се е стигнало твърде далеч. Но господин Лорет притежаваше необикновената дарба да усеща редките ситуации, в които Клара губеше контрол над класа си. Тя можеше да се обзаложи, че директорът уцелваше точно тези моменти, в които да мине покрай стаята и да реши да оцени способностите ѝ като преподавател.

– Госпожице Дарден, пак ли имате ли нужда от допълнителна помощ? – плешивото теме на господин Лорет проблесна, сякаш беше лъснато от някое от ваксаджийчетата в централната зала на гарата. Ъгълчетата на устните му бяха неизменно увиснали надолу, дори когато беше доволен, а едната вежда винаги беше повдигната нагоре. Веждите му приличаха на две космати гъсеници, които се опитваха да изпълзят нанякъде. Макар и да беше малко над трийсетгодишен, той имаше заядливи характер на свадлива стара леля.

Беше избран за директор преди три години, след като един от основателите на Школата за изящни изкуства Джон Сингър Сарджънт* беше починал. Репутацията на училището се подобряваше и записванията се увеличаваха с всеки следващ семестър, а по време на интервюто за работа с Клара господин Лорет беше приписал изцяло на себе си заслугата за този впечатляващ успех. От наставник на курсистите, тя беше повишена във временно заемаща длъжността на преподавател, след като избраният от господин Лорет учител отпадна в последния момент. От самото начало това я бе поставило в несигурна ситуация, която се подсили от факта, че класът намаля на пет бройки от първоначално записалите се петнайсет през януари. Десет от тези записали се

* Джон Сингър Сарджънт (1856–1925), американски художник портретист. – *Б. р.*

ученици се бяха отказали още през първия ден, разочаровани от факта, че преподавателят беше жена.

Недоволството на господин Лорет и вероятността Клара да не бъде поканена да преподава през следващия срок, се засилваха с всяка изминала седмица. Това означаваше, че изложбата във факултета тази вечер навярно щеше да се окаже последната ѝ възможност да покаже илюстрациите си пред значимите издатели на списания в града.

Откакто беше дошла в Ню Йорк миналата година, Клара постоянно оставяше свои творби в офисите на *Vogue* и *McCall's* на всеки няколко месеца, но без никакъв резултат. Отговорите варираха от съкрушителното „Лишено от оригиналност/Не“ до окуражаващото „Опитайте отново“. Всичко това щеше да се промени тази вечер. Или поне така се надяваше. Когато видеха творбите ѝ във впечатляващата зала на галерията на изкуствата на Гранд Сентръл, заедно с добре известните имена на другите членове на факултета, издателите най-сетне щяха да оценят онова, което тя бе в състояние да им предложи. Още повече, че като единствен илюстратор във факултета тя нямаше как да остане незабелязана.

Господин Лорет се прокашля.

– Не, господине. Нямаме нужда от помощ. Благодаря ви, че се отбихте.

Тя заобиколи масата, на която беше работила, в опит да му попречи да види илюстрациите ѝ.

Без успех. Той се извъртя и застана зад нея, като бърчеше нос.

– Какво е това?

– Фигури, с които работих, за да демонстрирам начина на използване на посоките на света за постигане на правилни пропорции.

– Мислех, че този материал сте го минали.

– Връщането към основните постулати никога не е излишно.

Той кимна, изпълнен със съмнение, и се зае да си проправя път между отделните чинове. Хвърляше поглед към стативите на

курсистите. Учениците се отдръпваха. Надяваха се да чуят окуражителни думи.

– Защо всеки ученик е нарисувал нещо напълно различно от останалите?

Тя кимна по посока на книгата, която беше оставила на масичката.

– Задачата беше да се изработи корица на книга. Окуражих ги да използват въображението си.

– Примерите им за морски фарове и плажове имат отношение към темата. Но вие скицирате бельо?

Дори и да беше човек, склонен към съчувствие, нямаше как да му обясни колко болезнено бавно се точеха часовете при толкова малко курсисти. Как небето разпръскваше светлината по начин, по който правеше всички дни да изглеждат еднакви, без значение дали те бяха слънчеви, или мрачни. Клара се спираше при всеки, разясняваше как едно сухо изчеткване щеше да направи чудеса за създаването на текстура или окуражаваше Гертруд, когато я обземеше отчаяние. Но в даден момент учениците трябваше да бъдат оставени сами да довършат работите си. Ето защо днес тя бе притегвила един стол до статива и бе започнала скиците за последната си поръчка от веригата магазини „Уонамейкър“ – три страници с ризи за летния каталог. Плащаха жълти стотинки, но поне беше нещо.

– Това е за утрешния ни урок – излъга тя. – Тъй като не разполагаме с жив модел, който да ни позира, бях планирала да използвам мои неща, за да насочвам курсистите.

Както се бе надявала, споменаването на неизпълнената ѝ молба за жив модел отклони вниманието му.

Гласът му стана писклив като на ученичка.

– Курсистите са свободни да вземат урок с жив модел по всяко време. Това тук е курс по илюстрация и точно сега моделите ни са ангажирани за курсовете по изящно изкуство. Както казахте, могат да използват въображението си, нали така?

– Но това не е най-добрият вариант. Ако разполагахме с модел, за да изучим човешката анатомия изпод дрехите, да започнем с гол модел и след това да добавим слоевете дрехи, бихме могли да надградим над вече усвоеното като материал.

Не ѝ се искаше да показва неприятните черти на характера си, но незнайно как, всеки път господин Лорет успяваше да предизвика твърдоглавието у нея.

– Тъй като класът ви се състои от ученици от двата пола и се ръководи от жена, присъствието на гол модел е крайно неподходящо. Съжалявам, че намирате училището ни за недостатъчно добро, госпожице Дарден – той изцъка с език и на нея ѝ се прииска да бръкне в устата му и да го изтръгне. – Останалите преподаватели, които имат далеч по-голям опит от вас, се справят отлично.

Всяка прищявка на останалите преподаватели – всички те мъже – беше изпълнявана от господин Лорет. Многократно бе ставала свидетел на това как директорът ги окуражаваше да се отбиват през офиса му на по цигара. Компанията им се смееше на някакви си свои шеги, а директорът седеше с краката, качени на бюрото си в опит да демонстрира небрежна доза мъжественост. Клара не се вписваше в този кръг, което я правеше уязвима.

– Сигурна съм, че ще се справим, сър.

Той излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Клара се зае отново с класа. По рисунката на Гертруд имаше само три нарязвания поради прекомерната употреба на бръснача за корекции, което беше рекорд за нея.

– Буреносните ти облаци са изключителни, но къде ще оставиш място за заглавието на книгата и името на автора? – обади се Клара.

Гертруд потърка нос с китката си, като остави сива следа на върха му.

– Вярно. Така се увлякох, че забравих.

Клара посочи към горния ъгъл.

– Опитай с влажна гъба по все още мокрите участъци, за да отнемеш част от наситеността на цвета.

Момичето работеше винаги с ентузиазъм, макар и уверена-та ѝ ръка да беше по-подходяща за глината или маслените бои, отколкото при работа с водните бои, където грешките се поправяха трудно. Ако използваш твърде много вода, ще се появи впечатляващ шаблон, подобен на карфиол, там, където би следвало линията да бъде мека и едва забележима. Ако рисунката е прекалено суха, наситената боя ще залепне на хартията и няма как да бъде омекотена. Но Клара обичаше водните бои независимо или може би точно поради трудността за работа с тях. Начинът, по който платното светваше след нанасянето на бледооранжево при изобразяването на залез, смесването на цветовете в палитрата и получаването на нови цветове, които дори нямаха имена.

Най-сетне часовникът удари пет. Учениците оставиха работите си върху дървените стелажи. След като стаята се изпразни, Клара скри скиците си най-отгоре в шкафчето, далеч от любопитния поглед на господин Лорет.

Тъй като умираше от глад, тя се запъти към централната зала на гарата, където се извисяваха розово-кокосовите на цвят стени, украсени с бежов мрамор от Италия. Електрически светещи звезди и изрисувани съзвездия блещукаха по тюркоазения сводест таван. Неопитният художник, без да иска, бе нарисувал небето наопаки, грешка, която учениците обичаха да изтъкват.

За първи път Клара пристъпи в това свято място, когато миналия септември слезе от влака от Аризона. Спря, като се оглеждаше наоколо с отворена уста, докато някакъв мъж не се блъсна в нея и тихичко изпсува. Недоволстваше от това, че Клара се движеше бавно. Просторното помещение на централната зала я поразя. Слънчевата светлина се процеждаше през огромните прозорци, а бронзовите на цвят полилеи светеха. С необичайната си смес от светлина, широта и непрестанно движение, гарата представляваше идеалното място за Школа по изящни изкуства.

Оттогава тя беше свикнала да хвърля бърз поглед наоколо, преди да се впусне в сложния и недвусмислен танц, изпълняван от мъже и девойки, носачи с червени шапчици и добре облечени изискани дами. Всички те се плъзгаха един към друг под различни ъгли, но никога не се срещаха. Клара най-много обичаше да се обляга на парапета на западния балкон и да наблюдава хората, които преминаваха около гишето за информация, което се помещаваше в кръгла будка по средата на етажa. На върха ѝ стоеше часовник, който бе обърнат към четирите посоки на света, а най-отгоре имаше блестящ златен жълъд.

Стомахът ѝ се бунтуваше. Тя тръгна след групичка добре облечени господа надолу към страничната голяма зала и влезе в ресторанта на гарата, където успя да си намери място в близост до бара.

– Госпожице Дарден?

Млада жена, която носеше черно кадифено палто, украсено с кожа, се появи зад гърба на Клара и се усмихна с любопитство.

– Да, помислих си, че това трябва да сте вие. Аз съм Надин Стивънсън, посещавам уроците по рисуване в Школата. Похапвате преди началото на изложбата?

– Да, госпожице Стивънсън.

– О, наричайте ме Надин.

Носът на Надин беше голям, а очите ѝ бяха хлътнали и разположени близко едно до друго. Дясното беше малко по-голямо от лявото, а асиметрията беше странна, но ефективна. Клара си представи как Пикасо би подходил към нея посредством несъответстващи си кубове и цветове. До момичето стоеше същински Адонис, чиято симетрична красота разкриваше един невероятен контраст. Очите му блестяха в сиво-синьо изпод извитите вежди, а косата му беше с цвят на пшеница.

– А това е господин Оливър Смит, приятел и поет.

Макар и Клара да се бе надявала да вечеря на спокойствие, сега май нямаше друг избор.

– Приятно ми е да се запозная и с двама ви. Моля, седнете.

Те придърпаха столовете си в близост до нея, а сервитьорът се спря пред тях с писалка в ръка. Клара и Оливър си поръчаха задушени стриди. Надин поиска да ѝ донесат белено грозде сорт „Мускат“, последвано от коктейл от омари.

Много от младите момичета посещаваха Школата за изящни изкуства само за да могат някой ден да впишат този факт в показните си за сватбата, което би придало на събитието артистичен оттенък, без да стряска бъдещите им роднини от страна на съпрузите. Заради начина, по който изглеждаше, и с перлите, окичени по нея, Надин спадаше точно към тази категория жени.

– Мис Дарден е единствената жена преподавател в Школата за изящни изкуства – поясни Надин на Оливър. – Преподава илюстрация – тя се обърна към Клара и се усмихна широко. – Разкажете ни какво ще представяте довечера.

– Четири илюстрации, които изобразяват четирите сезона във висшата мода – Клара умишлено се изразяваше претенциозно. Беше обмислила така добре илюстрациите. – Например тази, която се отнася за зимата, представлява три жени, увити в кожени палта, които разхождат пудели в спортни дрехи в същата гама.

– Това звучи интересно.

Дали Надин не ѝ се подиграваше? Клара не можеше да бъде сигурна в това. Почти не ѝ оставаше време за общуване, като изключим, че от време на време разменяше по няколко думи с някои от останалите художнички, които живееха в нейната сграда в Гринуич Вилидж. Беше твърде заета да оцелява.

Надин постави ръка върху бара и се наведе към Клара, която усети цитрусовия аромат на парфюма ѝ.

– Знаехте ли, че Джорджия О’Кийф* – тя прави тези невероятни цветя – първоначално е била комерсиална художничка? Няма смисъл да се срамувате от това, в никакъв случай. Илюстра-

* Джорджия О’Кийф (15.11.1878–06.03.1986) е „майка на американския модернизъм“ в изобразителното изкуство. – *Б.р.*

цията много често се явява крайъгълен камък преди встъпването в лоното на истинското изкуство.

– Ни най-малко се срамувам! – Каква дързост. Клара не обичаше да бъде покровителствана от ученици. – Не възнамерявам да се занимавам с „истинско изкуство“, както се изрази ти, Надин. Обичам илюстрацията. Това е нещото, което правя най-добре.

– Е, аз обожавам класа си по живопис и рисуване. Научавам толкова много от преподавателя си господин Закариян. Той ме назначи за отговорник на класа и аз го намирам за чудесен.

Жегна я завист. Никой от учениците на Клара не би я описал с подобни суперлативи, в това беше убедена.

– Отговорник на класа. Това е голяма чест. В такъв случай възнамерявате ли да станете художничка?

Надин изписка от смях.

– О, боже, не. Вземам уроци за собствено обогатяване.

Келнерът донесе поръчките им и в продължение на известно време никой не продума. Ако Клара беше сама, щеше тайничко да загъне няколко стриди в кърпичката си, за да има нещо за хапване преди сън.

Поетът, който през цялото време не бе отронил и дума, най-сетне се обади:

– Майка ми е била художничка, макар че баща ми е настоял тя да се откаже след сватбата. Напоследък е все болна и много ѝ липсва, че не може да ходи по музеи и изложби.

– Съжалявам да го чуя – отвърна Клара. – Надин спомена, че сте поет?

– Надин е твърде мила в описанието си към мен. Би могло да се каже, че се опитвам да бъда такъв. Предполагам, че в това отношение приличам на майка ми. Имам вродена любов към изкуствата. Баща ми се надява в крайна сметка да се откажа и да започна да се занимавам с банково дело.

Надин покровителствено постави длан върху ръката му.

– Оливър беше приет в Харвард и отказа да замине. Можете ли да си представите? Вместо това води бедняшки живот с нас, бохемите.

При всички положения не можеше да се каже, че Надин бедстваше. Но Клара знаеше от личен опит какво е да разочароваш семейството си.

– Когато казах на баща ми, че се местя в Ню Йорк, той ми отвърна изобщо да не си правя труда да се връщам. Не беше лесно решение, но съм щастлива, че избрах това.

Сините очи на Оливър сякаш засияха.

– Значи има надежда и за нас, низвергнатите?

– Не, няма.

Те се спогледаха, а той ѝ се усмихна. Тази мимолетна усмивка, изпълнена с любопитство, накара сърцето на Клара да загупти.

Обикновено мъжете не я удостояваха с втори поглед. Баща ѝ щедро я беше описал като „ефирна“ заради русата ѝ коса, бледата кожа и издължената и слаба фигура. Майка ѝ беше казала, че Клара изглеждаше като премита, и я насърчаваше да носи дрехи, които прибавяха цвят към бледата ѝ кожа, но Клара предпочиташе черното и сивото. Призрачната ѝ бледност и височината ѝ винаги я бяха тревожили и я караха да се чувства неудобно и тя предпочиташе да не привлича вниманието на околните към себе си.

Оливър се зае с ястието си. Тя се почувства засрамена и стори същото. Вероятно си бе въобразила размяната на погледи.

Надин пое юздите на разговора в свои ръце.

– Откъде сте, мис Дарден?

– Аризона.

Тя изчака събеседниците ѝ да въздъхнат, което смяташе за неизбежно. Американският запад си беше почти като Австралия, що се отнася до това с каква изненада повечето хора от източното крайбрежие приемаха факта, че тя е изминала целия този път дотук.

– Дошли сте чак дотук! Боже. С какво се занимава баща ви? Каубой ли е?

– Продава метали.

Клара умишлено употреби сегашното време на глагола вместо миналото, когато ставаше дума за финансовото благополучие на семейството ѝ – сега превърнало се в провал. Измамните схеми на баща ѝ вече не засягаха нито Клара, нито някого друго. За щастие, Надин продължи да говори надълго и нашироко за бизнеса с недвижими имоти на баща си, по-скоро за да впечатли Оливър, отколкото Клара. Клара бързаше да привърши с ястието си.

Тя вдигна поглед към часовника.

– Трябва да тръгвам. Скоро ще отворят вратите.

Но нямаше как лесно да се измъкне от Надин, която хвана Клара за ръка. Те излязоха заедно от ресторанта, сякаш бяха приятелки от години. От двете им страни рампите се изкачваха нагоре към основната зала, а над тях се издигаха величествени мраморни сводове. Над главите им сводестият таван имаше формата на рибена кост. Клара се беше опитала да повтори пясъчните и земни тонове на плочките в една от илюстрациите си, които беше изложила тази вечер.

– Почакай, преди да тръгнем, застани ето там – Оливър посочи към едно от местата, където два от сводовете се срещаха. – Обърни се с лице към ъгъла и се заслушай внимателно.

Клара нямаше време за игри, но все пак остана да наблюдава Надин, която стори всичко според напътствията. Оливър застана на срещуположния край и тихичко прошепна нещо, което Клара не можа да чуе. Надин се изкиска.

– Кое е толкова смешно? – попита Клара.

– Трябва да опиташ и ти. Намираме се в Галерията на шепота.

Клара неохотно застана на мястото на Надин.

– Клара, Клара.

Думите призрачно се понесоха към нея. Сякаш Оливър стоеше съвсем близо до нея и шепнеше на ухото ѝ. Тя погледна нагоре, като се опитваше да си представи как формата на тавана успяваше да предаде звука по този начин, без никакви усилия. Отново се обърна с лице към ъгъла.

– Изречитирай ми стих.

За миг тя не бе сигурна дали Оливър би могъл да го стори. А малко след това безплътният му глас достигна до нея.

*Шепотът приема гласа
на Дух, който дочувам
отблизо, но е невидим
и ме омагьосва.*

Клара можеше да се закълне, че усеща топлината от дъха на Оливър. Погледите им се срещнаха още веднъж, когато се разминаха в центъра на залата.

– Томас Харди. Стихотворението се казва „В галерията на шепота“ – поясни Оливър.

Надин бе скръстила ръце възмутено.

– На мен не ми изречитира стих.

– Обещавам, че следващия път ще ти доставя това удоволствие. Сега трябва да тръгна, за да посетя литературно четене на поезия в града и да натрупам още вдъхновение.

Клара се здрависа с него и те потеглиха. Стихотворението още звучеше в главата ѝ.

* * *

Когато Клара и Надин пристигнаха, тълпата от спретнато облечени любители на изкуството се опитваше да си проправи път през входа на галерията и беше се натрупала чак до асансьора. Двете се промъкваха напред с малки крачки, за да не бъдат премазани пръстите на краката им, докато най-сетне успяха да влязат.

Изложбените зали на Гранд Сентръл съществуваха от две години преди Школата. Тогава бизнесменът Уолтър Кларк, впоследствие станал художник, беше прегърнал инициативата на Джон Сингър Сарджънт да превърне част от шестия етаж в обширно пространство, предназначено за изложби, нещо като кооператив на художниците, в който таксите бяха сведени до минимум. Клара се отбиваше поне веднъж седмично, за да разгледа най-новите творби и насърчаваше учениците си да правят същото. Помещенията рядко бяха празни, тъй като посетителите на Ню Йорк, както и ежедневно пътуващите до града, постоянно минаваха оттам.

Тази вечер всичко наоколо преливаше от енергия. Творбите на преподавателите щяха да останат изложени за около седмица, след което щяха да бъдат сменени от работите на учениците за края на пролетния училищен семестър с цел отбелязване на нарастващия престиж на учебното заведение. Илюстрациите на Клара щяха да бъдат окачени на същите стени, на които някога бяха изложени портретите на Сарджънт. Мисълта за това я главозамай.

Разположени в южната част на гарата, изложбените галерии бяха четири пъти по-големи на дължина, отколкото на ширина и представляваха лабиринт от стаи и коридори, общо двайсет на брой, които насърчаваха посетителите да ги обхождат в посока, обратна на часовниковата стрелка, без да се налага да дублират някое от помещенията. Клара огледа стените на първата галерия за творбите си, но не ги видя. В средата на стаята преподавателят по скулптура стоеше до маса, на която бяха представени две голи фигури на нимфи, едната от които стоеше върху костенурка.

– Никак не е впечатляващо – отбеляза Надин.

Клара се съгласи, но не каза нищо. Двете продължиха с обиколката, докато не се натъкнаха на група ученици, които разглеждаха картина с маслени бои, на която беше изобразен не особено хубав кон. Над учениците се извисяваше художникът и преподавател в класа по живопис и рисуване.

Клара го беше виждала няколко пъти преди това. Чужденец, който беше известен с това, че пееше силно по време на уроците си, а понякога дори танцуваше. Тази вечер, той стоеше встрани и слушаше с внимание възпитаниците си, които го ласкаеха, и от време на време отмяташе глава в неуспешен опит да отхвърли кичура коса от очите си. В действителност той самият повече наподобяваше на кон, отколкото изображението върху картината му.

– Това е учителят ми господин Закариян – Надин застана до него. Клара беше виждала и други жени като нея, които се хвърляха в орбитата на привлекателни или силни мъже, за да прикрият собственото си усещане за несигурност. Тя нямаше време за подобни безсмислици.

Отново насочи вниманието си към това, което търсеше. Въздухът бе станал задушен, тъй като в помещенията бяха дошли още повече хора. Клара преминаваше от стая в стая и правеше повторно обхождане, но все още не съумяваше да види илюстрациите си.

Обзе я паника. Работата ѝ във веригата магазини „Уонамейкър“ беше към края си. Наскоро бяха обявили, че занапред щяха да използват само вътрешни сътрудници. Заплатата ѝ от седемдесет и пет долара на месец от преподаването покриваше разходите, но не стигаше за нищо друго. А и не можеше да разчита, че щяха да продължат договора ѝ за следващия срок.

Още веднъж си проправи път обратно през подобното на мазе пространство. Нищо. По един от коридорите вдясно имаше врата, на която пишеше „Търговски офис“. При първата си обиколка го беше подминала, тъй като предположи, че е помещение, предназначено за чиновниците, които издаваха фактури. Вратата беше полуоткрехната, а вътре светеше. Надникна.

Приличаше повече на килер, отколкото на стая. До една от стените имаше надраскано бюро и дървен шкаф, забутан в един от ъглите.

Там, над бюрото, на еднакво разстояние една от друга, в центъра на стената, с внимание и грижа бяха окачени нейните илюстрации.

Преди да успее да открие господин Лорет, Клара вече трепереше от ярост. Той водеше увлекателен разговор с господин Закариян, а госпожа Лорет ги наблюдаваше. Клара я беше виждала на една от онези срещи в училището и беше смаяна от бухналата и демодирана прическа „Помпадур“, която се мъдреше на главата ѝ, подобно на дългокосместа котка.

Клара се приближи до групичката.

– Господин Лорет, илюстрациите ми са окачени в някаква задна стаичка. Задна стаичка!

Докато господин Лорет се опитваше да каже нещо, изненадан от проявата ѝ на грубост, Клара не спираше да говори:

– Аз съм член на преподавателския факултет към Школата за изящни изкуства, а работата ми е изложена в мазе, където на никого не би му хрумнало да отиде.

– Съжалявам, мис Дарден. Виждате ли, бяхме поставени налясно – той поспря за момент. – Съвсем в буквалния смисъл на думата.

Докато господин Лорет се смееше на собствената си шега, Клара забеляза как издателят на *Vogue* се запътва към изхода. Със сигурност не беше видял илюстрациите ѝ.

Господин Закариян се намеси.

– Къде бяха окачени творбите ѝ?

– Встрани от главната галерия – отвърна господин Лорет. – Това са илюстрации. Решихме, че ще са по-подходящи за по-интимна среда.

– Дали не бихте могли да ѝ осигурите място тук в първата стая за следващата година, за да ѝ се реванширате? – господин Закариян подаде ръка на Клара. – Мисля, че не се познаваме. Аз съм господин Левон Закариян, един от колегите ви преподаватели.

Тя се здрависа с него, без да го погледне. Очите ѝ бяха вторачени в господин Лорет.

– Следващата година ще е твърде късно. И без това вече е прекалено късно.

За разлика от курсисти като Надин, за които Школата за изящни изкуства беше просто част от пътя към съпружеското щастие, Клара беше посветила всичките си сили на кариерата си на художничка. Беше пристигнала в Ню Йорк против волята на родителите си, без да познава никого, и беше направила всичко по силите си, за да успее да работи като илюстратор. Онова, което влошаваше още повече ситуацията, беше фактът, че тя бе наясно, че бе получила шанс, за който другите художници биха ѝ завидели – да преподава в Школата за изящни изкуства и да излага работите си в галериите, а сега тази възможност се изпаряваше пред очите ѝ.

Господин Лорет сви рамене.

– Явно тази вечер не мога да угодя на никого. Ще ви се реванширам, приемоте искрените ми извинения, мис Дарден – той се обърна към Закариян: – Виждали ли сте последните творби на Едмънд? Елате с мен, уверявам ви, че ще има върху какво да размишлявате след това.

– Мисля, че ако мис Дарден ви даде нещо, ще имате повод за размисъл – господин Закариян се усмихна странно. – Хрумна ми нещо. Нека свалим една от моите творби и я заменим с нейна. Ето там в центъра.

Нямаше нужда някой от любимците на преподавателския факултет да демонстрира протекции спрямо нея. Самата мисъл за това я ужасяваше и я караше да умира от неудобство.

Клара не желаше да дава по-нататъшни поводи за злорадство на господин Лорет поради това, че се чувстваше отчаяна. Изтича навън, без да отговори.